

Степ

Іван Манжура

Гей ти, степ широколаний,
Мій килиме сріблотканий!
Розпростерся ти широко,
Що не скине й орле око
Твоє займище безкрає!

Гей, повідай-бо, мій краю,
Де краса твоя розкішна:
Сива тирса срібна, пишна,
Що коневі колись крила
Круті перса й гомоніла,
Мов та хвиля в синім морі
З буйнім вітром на просторі?..

Та повідай ще, де славні
Наддніпрянські твої плавні,
Те таємне, несходиме
Царство звіра незміримо;
Твій Великий Луг — розділля,
Предковічнеє привілля,
Що у йому усіх нетрів
Не сходили тури й вепри?..

А гайки де чарівнії,
Що річки твої бистрії,
Мов віночки, закрашали
Та дівчаток спокушали
Холодком своїм темненьким
На розмову із миленьким?

А зимовники-одниці,
Що ховались від ординців
У балках твоїх пригожих,
Де чумаченьки захожі
З України прилучали,
Одпочив собі держали?..

Та де й саме те чумацтво?..
А те сплавнее да братство,
Що за матір шаблю мало,
Спис за батька почитало,
А рушницю за дружину,
Та своїй не знало впину
Вольній воленьці?.. І хану
Та ледачому султану
У гаремові заспати
Не давало, пане-брате!..

Степ мовчить, нема одвіту...
Мов козак той недобитий,
Він од рани знемагає,
А над їм вгорі кружляє
Крюк поганий та крюкоче,
Мов добити криком хоче:

"Вже тобі не жвотіти.
Розтеклися твої діти,
Що пишалися тобою!
Ізмарній же:
Німотою знатужений,
Чабанами столочений,
Шахтарями поврочений,
Чавунками передраний
І дітками занедбаний!"